

Arrest

nr. 99 267 van 19 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 januari 2013.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van B.J.(...) (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt de genaamde:

*D.,R.(...) geboren te Nazran op (...)1981, nationaliteit Rusland (Federatie van)
+ kinderen (minderjarig) D.,K.(...) (°(...)2004)
D.,F.(...) (°(...)2006)
D., A.(...) (°(...)2011)*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

(...)

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist de feitelijke motieven van de bestreden beslissing niet. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren. De verzoekende partij toont niet aan dat zij geen werkelijk beroep meer zou hebben bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wanneer zij het land zou verlaten.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het fair play beginsel doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De verzoekende partij betoogt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing nog een beroepsprocedure lopende was tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter onontvankelijk wordt verklaard heeft evenwel geen schorsende werking. De verzoekende partij betoogt inmiddels een nieuwe aanvraag op grond van 9ter en/of 9bis van de vreemdelingenwet te hebben ingediend. Uit het administratief dossier blijkt dat op 23 augustus 2012 opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

werd ingediend, die op 4 september 2012 onontvankelijk werd verklaard. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat er nog een aanvraag in hoofde van de verzoekende partij hangende was op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De verzoekende partij toont niet aan dat haar kinderen niet de nodige scholing kunnen verkrijgen in hun land van herkomst. De verzoekende partij zet niet uiteen aan over welke gezinsleden zij het heeft, wanneer zij spreekt over de aanwezigheid der gezinsleden in België met wie geen rekening werd gehouden. Het bestreden bevel is immers zowel gericht aan de verzoekende partij als haar minderjarige kinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat haar echtgenoot op 4 september 2012 werd gerepatriëerd.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de artikelen 3 en 5 van het EVRM doet evenmin afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Aangaande artikel 5 van het EVRM beperkt de verzoekende partij zich tot een vermelding in de hoofdzaak zonder aan te geven op welke wijze dit artikel zou worden geschonden door de bestreden beslissing. In het kader van artikel 3 van het EVRM wijst de verzoekende partij in algemene bewoordingen naar de algemene toestand in haar land van herkomst, met name Ingoesjetië. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat evenwel niet. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van deze artikelen aannemelijk maakt.

Het betoog van de verzoekende partij doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 januari 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 26 februari 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 14 januari 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden in de middelen, meer bepaald in de omstandigheid dat het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd op het ogenblik dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet lopende was, dat deze onontvankelijk werd verklaard wegens ontbreken van het standaard medisch getuigschrift, maar dat opnieuw een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, gezien er een risico op een onmenselijke behandeling bestaat.

De verwerende partij verwijst naar het administratief dossier.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk

aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat het onderdeel van de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS 17 februari 2012 (ed. 2)*), wet in werking getreden op 27 februari 2012, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord *“moet”* duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te

geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.5 Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 26 februari 2013 waarbij zij stelt te volharden in de middelen, meer bepaald in de omstandigheid dat het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd op het ogenblik dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet lopende was, dat deze onontvankelijk werd verklaard wegens ontbreken van het standaard medisch getuigschrift, maar dat opnieuw een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, gezien er een risico op een onmenselijke behandeling bestaat, kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Hierop werd immers reeds uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 14 januari 2013 zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest.

Zoals in voormelde beschikking uitdrukkelijk wordt uiteengezet, werden zowel de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de verzoekende partij, ingediend op 26 januari 2012, als de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 23 augustus 2012, onontvankelijk verklaard bij beslissingen van respectievelijk 14 mei 2012 en 4 september 2012. Tevens werd in voornoemde beschikking gemeld dat het beroep van de verzoekende partij en haar echtgenoot tegen voornoemde chronologisch eerste beslissing betreffende onontvankelijkheid van hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gekend bij de Raad onder het nummer 98 572, geen schorsende werking heeft. Gesteund door de stukken van het administratief dossier werd tenslotte geconcludeerd dat er niet nog een aanvraag om machtiging tot verblijf was ingediend en hangende bleek te zijn op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan te dezen aldus slechts herhaaldelijk vaststellen dat de bestreden beslissing wel degelijk werd genomen nadat de aanvragen om medische redenen werden onderzocht. Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan worden gevolgd in haar betoog als zou nog een ("nieuwe") aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende zijn.

Wat betreft de loutere verklaring hierbij dat er een risico op een onmenselijke behandeling bestaat, wordt opgemerkt dat in voormelde beschikking evenzeer uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, enig persoonlijk verband met haar persoon aannemelijk dient te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Hoewel de verzoekende partij aangeeft dat aanvankelijk een ("nieuwe") aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend omdat er een risico op een onmenselijke behandeling bestaat, kan slechts worden vastgesteld dat zij bij het loutere (herhaaldelijk) aanbrengen van dit gegeven nog steeds nalaat enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. De verzoekende partij maakt bij het loutere verwijzen naar dergelijke aanvraag geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

In de mate waarin de verzoekende partij bij dit betoog ter terechtzitting de Raad erom verzoekt haar verblijfssituatie opnieuw te beoordelen, dan wel haar recht op de toekenning van een bijzonder statuut, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie, dan wel de medische problematiek van de verzoekende partij, (opnieuw) ten gronde te beoordelen.

De verzoekende partij gaat niet in op de overige aspecten van de beschikking. In de mate waarin de verzoekende partij nog stelt te volharden in de middelen, zonder dat zij daarbij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 14 januari 2013 opgenomen gronden formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op, en geheel voorbijgaat aan, voormelde in de beschikking aangevoerde gronden betreffende de door haar aangevoerde middelen. Bij het zonder meer volharden in haar middelen kan aldus evenmin afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde gronden.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vier middelen reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 14 januari 2013 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond ten aanzien van de vier middelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 7, 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van

artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET